

- 5) Czy przepisy krajowe uznające za wystarczające zwolnienie tego rodzaju, jak w niniejszym przypadku, w którym nie odniesiono się w żaden sposób do zaistnienia szczególnej sytuacji, ani do kryteriów, które uzasadniają wybór pracownicy pomimo jej ciąży są zgodne z art. 10 ust. 2 dyrektywy 92/85/EWG?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Dz.U. 1992, L 348, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 3 sierpnia 2016 r. – Bayerische Motoren Werke AG/Acacia Srl**

(Sprawa C-433/16)

(2016/C 410/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG

Strona pozwana: Acacia Srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 24 rozporządzenia nr 44/2001/WE zarzut braku jurysdykcji sądu krajowego, przed który wytoczono powództwo, podniesiony jako zarzut wstępny ale o charakterze pomocniczym względem innych wstępnych zarzutów procesowych, a w każdym razie, przed podniesieniem zarzutów w kwestiach merytorycznych, można interpretować jako uznanie jurysdykcji?
- 2) Czy brak uwzględnienia w art. 82 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002 jurysdykcji sądów alternatywnych dla sporów w przedmiocie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego lub prawa względem sądu właściwego dla pozwanego, o którym mowa w art. 82 ust. 1 tego samego rozporządzenia, należy interpretować w taki sposób, że powoduje to przyznanie jurysdykcji wyłącznej w odniesieniu do tych sporów?
- 3) Czy, celem rozstrzygnięcia kwestii, o której mowa w [poprzednim punkcie], konieczne jest ponadto uwzględnienie wykładni przepisów rozporządzenia nr 44/2001/WE dotyczących jurysdykcji wyłącznej, a w szczególności jego art. 22 określającego przypadki takiej jurysdykcji, wśród których znajduje się jurysdykcja w sprawach w przedmiocie rejestracji i nieważności patentów, znaków towarowych i wzorów, ale nie w sporach w przedmiocie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, jak i art. 24, przewidującego możliwość uznania jurysdykcji innego sądu przez pozwanego, jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów rozporządzenia, ze skutkiem ustalenia jurysdykcji sądu, przed który powód wytoczył powództwo?
- 4) Czy podejście wyrażone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie w sprawie Folien Fischer AG i Fofitec AG/Ritrama SpA. C-133/11 w przedmiocie możliwości zastosowania art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001/WE ma charakter, zasady ogólnej i bezwzględnie obowiązującej, mającej zastosowanie do każdego powództwa o ustalenie nieistnienia odpowiedzialności za czyn niedozwolony, w tym powództwa o stwierdzenie braku naruszenia w przedmiocie wzorów wspólnotowych, a zatem, czy w niniejszej sprawie jurysdykcja przysługiwać będzie sądowi, o którym mowa w art. 81 rozporządzenia nr 6/2002 czy sądowi, o którym mowa w przytoczonym art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 lub czy uprawnienie do dokonania wyboru jednej lub drugiej możliwej jurysdykcji zostało przyznane powodowi?
- 5) Czy, w przypadku w którym wnioski o stwierdzenie nadużycia pozycji dominującej i nieuczciwej konkurencji zostają złożone w ramach sporu w przedmiocie wzorów wspólnotowych, z którym są one związane, jako że ich uwzględnienie zakłada uprzednie uwzględnienie powództwa o stwierdzenie braku naruszenia wzorów, mogą one być rozpoznane łącznie z tym powództwem przed tym samym sądem zgodnie z rozszerzającą wykładnią art. 28 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001/WE?

- 6) Czy zachowania objęte wnioskami, o których mowa w [poprzednim punkcie] stanowią przypadek czynu niedozwolonego i, w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy mogą one wpłynąć na możliwość zastosowania w niniejszej sprawie rozporządzenia nr 44/2001/WE (art. 5 pkt 3) lub rozporządzenia nr 6/2002/WE, w zakresie dotyczącym jurysdykcji?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado contencioso-administrativo de Madrid (Hiszpania) w dniu 8 sierpnia 2016 r. – Francisco Rodrigo Sanz/
Universidad Politécnica de Madrid**

(Sprawa C-443/16)

(2016/C 410/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado contencioso-administrativo de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Francisco Rodrigo Sanz

Strona pozwana: Universidad Politécnica de Madrid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony załączonego do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeczny z nią jest przepis krajowy, który pozwala na zmniejszenie wymiaru czasu pracy jedynie z tego względu, że dotyczy ono członka personelu tymczasowego?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

Czy za obiektywną przyczynę uzasadniającą tę różnicę w traktowaniu można uznać sytuację, w której konieczne było ograniczenie wydatków wymuszone przez ograniczenia budżetowe?

Czy za obiektywną przyczynę uzasadniającą tę różnicę w traktowaniu można uznać przysługujące administracji uprawnienie do samoorganizacji?

- 2) Czy klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony załączonego do dyrektywy 1999/70/WE należy interpretować w ten sposób, że to przysługujące administracji uprawnienie do samoorganizacji jest zawsze ograniczone zakazem dyskryminacji czy też różnicowanego traktowania jej pracowników, i dotyczy to zarówno urzędników, członków personelu tymczasowego, pracowników zatrudnionych na stanowiskach doradczych i pracowników służby cywilnej zatrudnionych na czas określony?
- 3) Czy sprzeczne z klauzulą 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony załączonego do dyrektywy 1999/70/WE są wykładnia i zastosowanie pkt 3 przepisu dodatkowego segunda Ley Orgánica 4/2007, de 12 de abril, por la que se modifica la Ley Orgánica 6/2001, de 21 de diciembre, de Universidades [drugiej ustawy organicznej nr 4/2007 z dnia 12 kwietnia nowelizującej ustawę organiczną nr 6/2001 z dnia 21 grudnia o ustroju uniwersytetów], zatytułowanego „Członkowie kadry dydaktycznej szkół wyższych i włączanie ich do kadry dydaktycznej uniwersytetów”, zgodnie z którym w ramach procesu włączania mianowanych nauczycieli akademickich szkół wyższych do grona mianowanych nauczycieli akademickich uniwersytetów możliwe jest zachowanie przez nich wszystkich ich uprawnień, również dydaktycznych, pomimo tego, że nie mają oni tytułu doktora, co nie jest możliwe w przypadku nauczycieli akademickich szkół wyższych będących członkami personelu tymczasowego?